

Náš kostol

Náš **Nový evanjelický kostol na Legionárskej ulici** bol v prvom evanjelickom chrámom v Bratislave určeným vyslovene slovenským veriacim. Slúži im od **r. 1933**. Novým sa volá preto, lebo je najnovším spomedzi evanjelických kostolov v centre mesta. Po vzniku Československej republiky už Malý kostol na Panenskej ul. nestačil rastúcemu počtu Slovákov, tak sa slovenská časť zboru rozhodla postaviť Nový kostol.

Navrhol ho architekt Milan Harminc, ktorý projektoval napr. aj dnešné ministerstvo kultúry či bývalý hotel Carlton. Nový kostol je funkcionalistické dielo, má tehlový kabrinový povrch, asymetricky umiestnenú vežu a plochú strechu. Pri kostole sa taktiež nachádza zborový dom. Interiér kostola je strohý, čo vyjadruje, že evanjelická cirkev sa neusiluje veriacich ohúriť okázalou nádherou, veď „chrámom Božím“ by mal byť každý veriaci vo svojom vnútri.

Dominantou priestoru je kazateľnicový oltár s veľkým krížom. Pozornosť by sa mala sústrediť na slová, ktoré odtiaľ zaznievajú. Kostol celkove pôsobí čistými formami. Vzhľadom na vek kostola sa, vďaka pôžičke, podarilo uskutočniť viacero opráv v interiéri, aj v exteriéri. Náročné bolo, že sa konali počas prevádzky. Kostol dostal nový nádych. V príslušnom zborovom dome sa uvoľnili viaceré priestory, vďaka čomu začal činnosť klub mládež Metro, či boli zariadené priestory pre nácvik hudobníkov.

Práce na kostole budú pokračovať, v pláne je aj zveľadenie okolia, vybudovanie bezbariérového prístupu do kostola. V roku 1997 bol kostol zapísaný do ústredného zoznamu pamiatkového fondu a od roku 2002 je kategórii národná kultúrna pamiatka Slovenskej republiky.

Popri základných funkciách ako sú služby Božie, sobáš, krsty, sa v Novom kostole konajú občas aj podujatia ako napríklad Večer v kostole, kde môžeme zažiť veľmi príjemne strávený čas s duchovnou tematikou. Pripomínajú sa významné osobnosti, usporadúvajú sa tu koncerty.

Hlavné časti kostola sú tri: oltár, krstiteľnica, kazateľnica. **Oltár** je symbolom Božej prítomnosti, kde prijímame požehnanie, napr. pri konfirmácii, sobáši a Večeru Pánovu. Voláme ho aj stôl Pánov, sú na ňom kvety, ktoré znázorňujú radosť a život. Tiež sviece pripomínajúce, že Kristus je Svetlom sveta a naším poslaním je toto svetlo šíriť. Na bohoslužbách používame tri knihy: **Bibliu** z ktorej nám zaznieva posolstvo Božieho slova, **Evanjelický spevník** – obsahuje piesne a liturgické spevy, ktoré spievame a **Agendu** – knihu bohoslužobných poriadkov, modlitieb a biblických textov na nedele a sviatky.

Krstiteľnica je miesto, kde sú krstené deti, ale aj dospelí. Z **kazateľnice** sa zvestuje z nej Božie slovo.

Služby Božie v Novom kostole sa konajú každú nedeľu o 8.30, 10.00 a 18.00, Večera Pánova sa v 1. nedeľu v mesiaci, každú nedeľu v advente a pôste a počas významných sviatkov. V tomto kostole slúžia dvaja farári zboru – a to Ondrej Majling a Martin Šefranko, ktorí kážu Božie slovo, láskyplne si Vás vypočujú a poradia Vám.

Evanjelický cirkevný zbor Legionárska, ktorého je Nový kostol domovským chrámom, ponúka mnoho aktivít pre deti, dorast, mládež, dospelých, na besiedkach, rôznych stretnutiach, pri modlitbe, štúdiu Biblie, speve. Vítaný na nich je každý z Vás.

Cirkevný rok

Cirkevný rok tvoria všetky nedele a sviatky v priebehu jedného roka. Jeho začiatok a obdobia sa však neriadia obehom Zeme okolo Slnka ako pri občianskom roku, ale udalosťami spojenými s Ježišom Kristom. Cirkevný rok predstavuje postupne celú cestu spásy, ktorá vyplýva zo života a diela Pána Ježiša. Je posolstvom o Bohu, ktorý sa narodil ako človek, zomrel pre nás, na odpustenie našich hriechov a vstal z mŕtvych. Vzkriesením Ježiša dal Pán Boh aj nám nádej na večný život.

Cirkevný rok sa delí na dve časti: slávnostnú a bezslávnostnú.

Slávnostná časť, ktorá má tri kruhy: vianočný, veľkonočný a svätodušný nám hovorí, čo Pán Boh pre nás urobil, bezslávnostná to, ako my máme odpovedať na Jeho lásku.

Vianočný kruh:

Cirkevný rok začína prvou adventnou nedeľou, lebo adventom, ako príchodom Pána Ježiša Krista, sa začína nová doba, doba milosti, v ktorej sa zaslúbenie stáva naplnením. Boh už prostredníctvom prorokov dával ľuďom zvestovať, že pošle svetu Vykupiteľa – a teraz Ho posielal. Advent nám avizuje Jeho dvojaký príchod, prvý, keď sa narodil ako bezmocné dieťa a druhý, keď v moci a sláve príde súdiť svet.

Sú 4 adventné nedele, Štedrý večer, 1. vianočný sviatok – pamiatka narodenia Pána Ježiša, 2. vianočný sviatok – pamiatka prvého kresťanského mučenika Štefana. Nasledujú Starý a Nový rok, Zjavenie Krista Pána mudrcom, ktorého význam je v tom, že Ježiša Krista Boh poslal ako Spasiteľa nielen Židom, ale všetkým národom sveta. Nasledujú nedele po Zjavení (2 – 6), nedeľa Deviatnik, Nedeľa po Deviatniku a Predpôstna nedeľa.

Veľkonočný kruh:

Začína sa Popolcovou stredou, po nej nasleduje 6 pôstnych nediel'. V 40-dňovom pôstnom období ide najmä o vnútornú – duchovnú prípravu na veľkonočné sviatky vzkriesenia Pána Ježiša Krista. Každá z pôstnych nediel' má svoje meno, 5. sa volá Smrtná, pripomína, ako najvyššia židovská rada rozhodla o Ježišovej smrti, 6. sa nazýva Kvetnou. Je známa i pod názvom Palmová, podľa palmových ratolestí, ktorými ľudia vystielali cestu Ježišovi prichádzajúcemu do Jeruzalema. Touto nedeľou sa začína najdôležitejší týždeň v roku, známy ako Tichý alebo Veľký týždeň, počas ktorého si pripomínáme:

- pamiatku ustanovenia sviatosti Večere Pánovej – Zelený štvrtok;
- pamiatku umučenia, ukrižovania a smrti Pána Ježiša Krista – Veľký piatok;
- deň hrobového odpočinku Ježiša Krista – Bielu sobotu.

Na Veľkonočnú nedeľu slávime pamiatku vzkriesenia Ježiša Krista. Nasleduje Veľkonočný pondelok a 5 nediel' po Veľkej noci.

Svätodušný kruh:

Začína sviatkom Vstúpenia Krista Pána na nebo, ktorý je 40 dní po vzkriesení..

10 dní po ňom bol Duch Svätý zoslaný z nebies. Je to deň založenia kresťanskej cirkvi – 1. a 2. slávnosť svätodušná a sú vyvrcholením slávnostnej časti cirkevného roka. Na ďalšiu nedeľu sa uzatvára svätodušný kruh Sviatkom Sv. Trojice, ako oslavou Trojjediného Boha.

Bezslávnostná polovica cirkevného roku:

Má 22 až 27 nediel' po Sv. Trojici a sú v nej sviatky:

apoštolov Petra a Pavla, 29. júna,

vierozvestcov Cyrila a Metoda, 5. júla,

Majstra Jána Husa, 6. júla, (pripomienka upálenia tohto o predreformátora stredovekej cirkvi a martýra viery /r. 1415/,

Nedeľa pokánia, zničenie Jeruzalema (10. nedeľa po Trojici),

PodĎakovanie za úrody zeme, ktoré sa svätí spravidla v prvú októbrovú nedeľu,

Pamiatka reformácie, pamätný deň verejného vystúpenia Dr. Martina Luthera 31. októbra 1517. Luther vtedy pribil na dvere Zámockého chrámu vo Wittenbergu 95 výpovedí proti predávaniu odpustkov a proti bludom v cirkvi,

Pamiatka zosnulých, 2. novembra,

Pamiatka posvätenia kostola (Nový ev. kostol na Legionárskej bol posvätený 19. 11. 1933).

Udalosti a sviatky cirkevného roka nám dávajú možnosť sledovať dejiny spásy, spoznávať Božiu lásku a priateľstvo k ľuďom, dovoliť, aby sa nás Ježišov život, Jeho slová a skutky, a všetko čo pre nás vykonal, živo a bytostne dotýkalo. *Katarína Barteliová*

Význam nedele a služieb Božích

Nedeľa je najstarším kresťanským sviatkom. Kresťania ju pôvodne nazývali Deň Pánov, na oslavu dňa vzkriesenia. Kresťania zasvätili nedeľu Pánovi Ježišovi, pretože v práve vtedy vstal z mŕtvych.

Nedeľa bola do roku 321 pracovným dňom. Kresťania mohli ísť na služby Božie pred prácou alebo po práci. V roku 321 však cisár Konštantín vydal zákon, ktorým sa stala nedeľa dňom pracovného pokoja.

Hoci nedeľa je dnes pre sekulárnych ľudí takým dňom voľna ako sobota, kresťania si nedeľu stále pripomínajú ako deň, kedy Pán Ježiš vstal z mŕtvych a modlia sa k Nemu, prosia Ho o odpustenie – na službách Božích či doma. Pre všetkých veriacich v Pána Ježiša Krista sa svet od veľkonočnej nedele celkom zmenil. Zmŕtvychvstanie Ježiša prijali ako najzásadnejšiu udalosť v dejinách sveta. Nedeľu svätíme ako radostný deň Pánovho vzkriesenia, ako vzácnu možnosť obnovy vo viere, láske a nádeji.

Služby Božie sú stretnutím kresťanov. V kostole sa dozvedáme, aké je dôležité veriť v Pána Ježiša Krista. Veriaci sa preto zhromažďujú na službách Božích v radosť a istote – *„lebo kde sa dvaja, alebo traja zhromaždili v mojom mene, tam som medzi nimi“ (Matúš 18,20)* – prostredníctvom kázania Božieho slova a prisluhovaním sviatostí.

Spoločenstvo veriacich víta Pána Ježiša chválou a oslavou a prijíma Ho počúvaním biblickej zvesti a účasťou na Večeri Pánovej. Služby Božie sú tak *službou Božou* nám a my na ňu odpovedáme našou službou *Bohu*.

Nikto na svete by pre nás nemohol urobiť to, čo Ježiš Kristus. Obetoval sa pre nás, za naše hriechy, ktoré stále činíme a činiť budeme. On nám odpustí, keď hriechy úprimne ľutujeme a vyznávame sa z nich.

Mali by sme mu zasvätiť svoj život ako vďaku. Modliť sa k Nemu znamená tiež vstávať a zaspávať s modlitbou v pokore, konať dobré skutky, a nie raz za mesiac – a to deň pred písomkou na ktorú sme sa nestihli naučiť – k Nemu úpenlivo volať.

Božie slovo nás formuje, usmerňuje v zmysle spoločenstva – Božej rodiny, že ako veriaci nežijeme iba sami pre seba – že sme tu jeden pre druhého a ďalších, aby sme si pomáhali, boli si oporou a takto spoločne slúžili Bohu.

V službách Božích sú obsiahnuté modlitby, duchovné piesne, vyznávanie viery a najmä zvestovanie Božieho slova na základe Písma svätého. Počúvaním slova Božieho sa posilňujeme, očisťujeme a upevňujeme v našej viere v Pána Ježiša Krista a získavame novú silu pre službu blížnym.

Andrej Dražna

Kto je kresťan?

V jednej z piesní z nášho spevníka sa spieva:

*„Meno kresťan vzácne po Kristu máme,
jak najdrahší poklad, tak si ho chráňme,
pri Krste svätom sa dostalo nám,
to krásne a vzácne meno kresťan.“* (Ev. spevník č. 291, 1)

Meno kresťan je naozaj vzácne. Znamená to Kristov – ten, kto patrí Kristovi. Avšak nie každý, kto sa nazýva kresťanom, ním naozaj je. Kto je teda kresťan?

Je to človek, ktorý odovzdal svoj život Pánovi Ježišovi. Pravému Bohu, ktorý zostúpil na zem a žil ako pravý človek tu na zemi, trpel za naše hriechy, zomrel na kríži a vstal z mŕtvych pre nás – pre našu záchranu.

Odovzdať sa Kristovi znamená dovoliť Bohu, aby premenil naše vnútro. Aby odstránil všetko, čo je v ňom zlé a hriechne. Sami sa totiž hriechov zbaviť nedokážeme. Je to podobné ako so špinavým riadom. Nedokáže sa sám umyť. Musí prísť niekto, kto použije vodu a saponát, ba niekedy aj drsnú drôtenku, aby odstránil všetko, čo je špinavé a neraz aj riadne pripálené. Až po umytí a opláchnutí môže byť riad použitý a naplnený dobrým jedlom, ktoré padne na úžitok iným. No na rozdiel od riadu, ktorý sám o svojom umytí nerozhoduje, človek, ktorý túži po očistení a naplnení novým obsahom, musí urobiť konkrétny krok. Musí vyznať: „Pane, odovzdávam sa Ti do rúk. Odovzdávam Ti celý svoj život. Odovzdávam Ti všetko, čo je vo mne zlé. Prosím, odpusti mi a očisť ma. No dávam Ti aj to, čo je vo mne dobré, čím si ma obdaroval, aby som tým vedel slúžiť Tebe i ľuďom.“

Biblia hovorí, že po takomto vyznaní nastáva v nebi veľká radosť. Človek môže mať istotu, že Pán Boh je v každej chvíli s ním, bude riadiť jeho život a zasľubuje mu: „*Neopustím ťa ani nezanechám*“ (Židom 13, 5).

Avšak byť kresťanom neznamená, že už je človek perfektný, dokonalý. Naopak, musí sa stále učiť. – Učiť zachovávať všetko, čo Pán Ježiš prikázal, teda držať sa pevne Jeho slova a Jeho lásky.

A nesmie si namýšľať, že je lepší ako iní. Ved' nový život, ktorý získal, nie je jeho zásluhou, ale je darom veľkej Božej milosti, ktorá predchádza naše rozhodnutie. Túto skutočnosť vyjadruje Krst svätý.

Kresťan sa má vyznačovať pokorou. Na jeho živote má byť vidno, že patrí Kristovi a má s Ním osobný vzťah. A jeho viera sa má prejavovať v skutkoch.

Kresťan vyznáva: „Dôverujem Pánovi Ježišovi. On je môj Pán. Nechcem robiť nič, čo sa Mu nepáči, čím Ho sklamávam. Preto sa chcem s Ním každý deň rozprávať v modlitbe a načúvať, keď sa mi prihovára cez Bibliu, vidieť v iných ľuďoch tých, za ktorých Pán Ježiš Kristus tiež miluje a položil za nich svoj nevinný život.“ Kresťan vie, že má nielen Otca v nebi, ale aj bratov a sestry na zemi; žije a slúži v cirkvi, ktorá je rodinou Božích detí.

Čo od nás Pán Boh čaká?

To, čo od nás Pán Boh čaká, je Biblii stručne a jasne zhrnuté do slov: *Milovať budeš Pána, svojho Boha, z celého srdca, z celej duše, z celej mysle a z celej sily; milovať budeš svojho bližneho ako seba samého.*

Podrobnejším vysvetlením tejto sumarizácie Zákona je Desiat' Božích prikázaní. Hovoria toto: Ja som Hospodin, tvoj Boh:

1. Nebudeš mať iných bohov okrem mňa!
2. Nebudeš brať meno Božie nadarmo!
3. Pamätaj, že máš sviatočný deň svätit'!
4. Cti si otca i matku, aby si dlho žil na zemi!
5. Nezabiješ!
6. Nescudzoložíš!
7. Nepokradneš!
8. Nevyslovíš krivé svedectvo proti svojmu bližnemu!
9. Nepožiadaš dom svojho bližneho!
10. Nepožiadaš ani jeho manželku, ani nič, čo je jeho!

Aj keď všetky prikázania majú rovnakú dôležitosť, dodržať ich nie je rovnako ľahké. Napríklad 5. prikázanie „Nezabiješ“ sa nevzťahuje „len“ na to, že kohosi zabijeme. Prikázanie „Nezabiješ“ porušujeme aj dokonca vecami, ktoré sa mnohým z nás bežne stávajú – napríklad, že niekomu vynadáme, povieme mu čosi urážlivé, hneváme sa na neho a zmýšľame o ňom zle.

Lutherovo vysvetlenie 5. prikázania znie: „Máme sa Pána Boha báť a Ho milovať, aby sme svojmu bližnemu na jeho živote neškodili a bolesť mu nespôsobili, ale aby sme mu pomáhali a podporovali ho vo všetkých telesných potrebách života.“ Martin Luther v tomto výroku spomína nielen to, že svojmu bližnemu nemáme ubližovať, ale aj to, že mu máme pomáhať. Hriech teda vykonáme nielen keď komusi spravíme čosi zlé, ale aj keď mu nespravíme nič dobré.

S 5. prikázáním úzko súvisí aj dnes veľmi diskutovaná otázka potratov. Veľa mladých ľudí si myslí, že potrat nie je hriech, avšak podľa kresťanského názoru na život treba i nenarodené dieťa pokladať za živé. Veď život začína v okamihu oplodnenia a prerušením tehotenstva sa ľudský život nie iba preruší, ale ukončí. Vyhasí sa život, ktorý Boh začal. Takže aj potrat je porušením prikázania „Nezabiješ“.

Pre mňa je v poslednom čase mimoriadne ťažké dodržiavať 4. prikázanie: „Cti si otca i matku, aby si dlho žil na zemi.“ Viem, že rodičia sa o mňa starajú a nikdy mi nechcú zle. Napriek tomu sa mi veľa krát zdá, že ich rady sú zbytočné, že to lepšie viem a spravím po svojom. Aj keď si to potom uvedomím a mrzí ma to, nabudúce to spravím s radosťou znovu...

4. až 10. prikázanie určujú, ako sa máme v živote správať k ľuďom. Ale aj keby sme ich plnili každý deň, tak bez plnenia prvých troch prikázaní, ktoré upravujú, aký má byť náš vzťah k Bohu, je to pre náš večný život málo. Ak budeme svoj čas venovať len práci, učeniu a zábave – bez rozmýšľania o Bohu, bez vďačnosti Jemu, bez modlenia, náš život nebude mať správny smer ani obsah.

Plniť všetkých 10 Božích prikázaní bez porušenia nie je v našich silách. No ako píše evanjelista Ján v 3. kapitole v 16. verši: „*Lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodného Syna dal, aby nezahynul, ale večný život mal každý, kto verí v Neho.*“

Takže i my sa môžeme dostať do neba: nie pre svoje skutky, ale skrze Pána Ježiša Krista, ak Mu vyznávame svoje hriechy, kajúcne Ho prosíme o odpustenie a vierou prijímame Jeho milosť.

Matej

Kysel

Boží a naši nepriatelia

Zlo okolo nás vzniklo tak, že cez hranicu Božieho sveta sa vkradli **traja nepriatelia**, ktorých úmyslom je zničiť Božie stvorenstvo.

Podľa Biblie sú týmito nepriateľmi **diabol, hriech a smrť**.

Prvým je **diabol**. Zvykne sa vykresľovať ako čert s kopytkami a chvostíkom, to je však nebiblická a smiešna predstava. Biblia neopisuje ako diabol vyzerá, ale hovorí o tom, čo koná. Diabol sa dokáže preobliekať a prichádza k nám vždy neočakávaným spôsobom. Nepostaví sa voči nám tvárou v tvár, aby sme naňho mohli ukázať prstom. Na rozdiel od Ježiša, ktorý sa postavil priamo pred nás a zvolil cestu jednoznačného vtelenia, je diablovej takáto jednoznačnosť cudzia, dáva prednosť útokom zo skrytosti srdca. Často zvykneme umiestňovať diabla (satana) do iných ľudí, do peňazí, do techniky, do politiky. Práve vtedy sa mu darí v nás pôsobiť. Jeho hlavným cieľom je rozbiť náš vzťah medzi nami a Bohom, medzi nami a druhými ľuďmi. Nie sme pred ním v bezpečí. Sme prislabí brániť sa mu, na rozdiel od Krista, ktorému je „daná všetká moc na nebi i na zemi“ (Matúš 28,18). On, Syn Boží, „sa na to zjavil, aby maril skutky diablove“ (1. list Jánov 3, 8b). Pred úkladmi diabla sa môžeme chrániť tým, že vezmeme na seba celú výzbroj Božiu (Efezským 6, 10 – 18) a povieme diablovej NIE (List Jakuba 4, 7).

Ďalším nepriateľom je **hriech**. Neexistujú malé a veľké hriechy. Sú len rôzne prejavy ľudskej hriešnosti, no každý hriech sa Bohu protiví. Prečo nás však Pán Boh stvoril tak, že môžeme zhrešiť? Mohol predsa vytvoriť stroj, ktorý by zo seba chrlil dobrotu, ale stvoril človeka a dal mu slobodnú vôľu, možnosť povedať Bohu svoje áno, alebo nie. Keď povie nie, hovorí tým, že jeho myšlienky sú preň najvyššou normou a nedôveruje Božej láske. Schádza zo správnej cesty a keďže odchádza od Boha, ktorý je život, obracia sa tak na tretieho nepriateľa.

A tým je **smrť**. „Skrze jedného človeka hriech prišiel na svet a skrze hriech smrť.“ (List Rímskym 5, 12) Smrť je v Biblii vykreslená ako niečo neprirodzené.

Ak sme stvorení na to, aby sme žili, prečo máme teda umrieť? Snažíme sa odporovať smrti a obraciame sa na lekárov. Smrti však neujdeme. Smrť ukončuje život na zemi a vyslobodzuje nás od bolestí a chorôb. Nie je však bodkou, ale dvojbodkou, za ktorou nasleduje existencia v Božej blízkosti alebo preč od nej.

Rozlišujeme tri druhy smrti: 1. **Telesná smrť** – nastáva keď telo vypovie službu a uložia ho do hrobu. 2. **Duchovná smrť** – nastáva ešte počas života, keď pretrhneme kontakt s Bohom a staneme sa ľahostajnými voči Nemu. 3.

Večná smrť – nastáva po telesnej smrti neveriaceho človeka, keď je tento naveky odlúčený od Boha. Od troch nepriateľov nás prišiel zachrániť Ježiš Kristus, On ich premohol. Jeho prosíme: „*Neuvod' nás do pokušenia, ale zbav nás zlého!*“ (Matúš 6, 13).

Ivo Ondruš

Ježiš Kristus

„Lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodného Syna dal, aby nezahynul, ale večný život mal každý, kto verí v Neho.“ (Ján 3, 16)

Tento verš hovorí o najdôležitejšom posolstve Biblie. Tiež to najdôležitejšie o **Ježišovi Kristovi**: **Z lásky prijal trest, zomrel za naše hriechy aby sme veriac v Neho, mali večný život.** Ale kto to vlastne Ježiš je?

- Je to **Boží Syn**.
- Je to **Spasiteľ náš aj celého sveta**.
- Je to **Pán**, lebo Mu je daná všetka moc na nebi i na zemi.

Sám seba však nazýval **Syn človeka**. Boh Ho na svet poslal ako človeka. Človeka, ktorý sa narodil žene (Mária), ako každé iné dieťa. Narodil sa v Betleheme (v dnešnom Izraeli). Vyrastal v Nazarete (Ježiš Nazaretský). Tak, ako aj jeho pestún (Jozef), sa vyučil za tesára. To však bolo ešte pred tým, ako začal svoju službu. Tesne pred jej začiatkom sa nechal pokrstiť Jánom Krstiteľom v rieke Jordán ako vtedy mnoho ďalších veriacich. Prečo?

- Ved' ako **bezhriešny krst pokánia nepotreboval, no ukázal tým, že sa s nami stotožňuje**.
 - **Nepovyšoval sa nad nás hriešnikov**.
 - Práve **krstom bol uvedený do diela spásy**, ktoré vykonal na zemi
- Prečo je Ježiš – **pravý človek**?

Lebo žil na Zemi ako my ostatní. Bol ako my, no bez hriechu. Pozná naše starosti, rozumie nám.

Tak ako pravý človek je tiež **pravý Boh**. – Má moc Božiu. Vie a môže nám pomôcť. Počas svojej služby tu, na Zemi, nám jasne dokazoval že je pravý Boží Syn:

- **Oživoval** – napríklad Jairovu dcéru, ktorá bola na smrteľnom lôžku. Tiež aj mládenca z Naim, keď ho vynášali z mesta, aby ho pochovali. A oživil aj Lazára z Betánie, keď už bol 4 dni mŕtvy.
- **Uzdravoval** – uzdravil slepého, hluchonemého, chromého, malomocného...
- **Robil zázraky** – utišil búrku na mori, premenil vodu na víno, nasýtil 4000 a 5000-ový zástup a mnoho iných neuveriteľných vecí.

Ľudia Ho však aj napriek tomu všetkému zradili. Očakávali od Neho, že sa stane izraelským kráľom a že oslobodí Izrael od rímskej nadvlády. Dokonca jeden z jeho dvanástich učeníkov – Judáš Iškariotský – Ho zradil za 30 strieborných.

A tak, na Veľký piatok, na vrchu Golgota za mestom Jeruzalem, **bol ukrižovaný**.

Prečo? Lebo sme od Neho očakávali niečo viac? Lebo sa nám nepáčilo, akým spôsobom nás chcel zachrániť od večnej smrti? On **zomrel z čistej lásky k nám ľuďom, aby sme s Ním mohli mať večný život**. Pán Boh sa priznal ku všetkému, čo Ježiš učil a konal tým, že Ho na tretí deň vzkriesil z mŕtvych. Ježiš o 40 dní vstúpil na nebesá. Naučil nás, ako sa s Ním rozprávať (modliť sa k Nemu), keď už tu medzi nami nebude ako človek. Zoslal Ducha Sv., ktorý nás uistuje, že Ježiš je vždy s nami.

Predstavme si Boha ako strážcu železničného mosta nad riekou, ktorý sa spúšťa len na chvíľu – kým po ňom prechádza vlak – a Ježiša ako strážcovho malého syna. Raz sa blížil na most vlak a bolo na čase most spustiť. Tu strážca zbadal, že jeho syn sa hrá v strojovni medzi ozubenými kolesami, ktoré ho mohli pri spustení mosta rozmliaždiť. Keby však most nespustil, zomreli by všetci ľudia vo vlaku. Miloval svojho syna, no nechcel, aby ľudia vo

vlakú zahynuli. A tak spustil most aj napriek tomu, že jeho syna obrovské ozubené kolesá rozdrvili. Nikto si nevie predstaviť, aký žiaľ prežil. – Tak to je: náš Boh nás zachránil pred večnou smrťou.

„Lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodného Syna dal, aby nezahynul, ale večný život mal každý, kto verí v Neho.“

Paula Kováčová

Biblia – prečo a ako ju čítať?

Veríme, že prostredníctvom Biblie nás **Boh oslovuje**. Počuje Ho však iba ten, kto chce a kto hľadá. Predtým, ako začneme čítať Bibliu, mali by sme sa **najprv pomodliť** a prosiť Boha, aby sme porozumeli textu.

Pán Boh chce, aby všetci došli k poznaniu pravdy.

Jednou z najpoužívanějších diablových zbraní je, že ľudia hovoria, že nemajú **čas**. Diabol to robí preto, aby nás odradil od Boha a čítania Biblie. Niektoré texty v Biblii si treba prečítať viackrát, aby sme ich pochopili. Na iné nám stačí 10 minút. Vždy je **niečo**, čomu **nerozumieme** vo Svätom Písme, a preto je niekedy dobré, aby sme si ho čítali v spoločenstve a navzájom si povedali, čo nás oslovilo.

Bibliu treba čítať **v súvislostiach** a nie ju len tak niekde otvoriť, kde sa nám zapáči. Radšej menšie úseky a viackrát. Niekedy sú potrebné aj informácie z pozadia textu. Kedy bola ktorá kniha napísaná, kto ju napísal a pre koho ju určil. Je dobré si povedať, že budeme **čítať** Bibliu **každý deň**, aby sme ju potom mohli otvoriť automaticky.

Bibliu nestačí čítať iba povrchné, pretože Biblia nás nechce iba informovať, ale aj formovať. Pri čítaní sa pokúste Bibliu neodložiť, dokým sa vás nedotkla aspoň jedna pravda. Rozhodujúce je či prežijeme **Boží čas, kairos**.

Do Božej pravdy nás privádza **Duch Svätý**. Bez práce Ducha Svätého by išlo len o čítanie historického významu.

Biblia sa delí na dve časti: Starú zmluvu a Novú zmluvu. Stará zmluva aj Nová zmluva sa delí na historické, vyučujúce a prorocké knihy. Stará zmluva má 39 kníh a Nová zmluva má 27.

Pri čítaní môže pomôcť pár otázok, ktoré by sme sa mohli spýtať samých seba: Čo sa môžem naučiť o človeku? V čom som sa našiel v texte, ktorý som čítal/a? Je tu príklad, ktorý mám nasledovať? Pri čítaní je užitočné používať viaceré preklady. Porovnávanie konkrétnych slov v **rôznych prekladoch** prináša nové pohľady na daný verš. Je rozdiel, či si študujeme Bibliu pre svoj osobný duchovný rast, alebo študujeme biblické texty aby sme sa pripravili výklad na mládež. **Čítanie je super ukončiť modlitbou**. V modlitbe je dobre poďakovať Pánu Bohu za to, čo ma cez Bibliu dnes naučil. Poďakovať za spoznanú pravdu o Ňom aj o sebe.

Modlitba a čítanie Biblie je vlastne neoddeliteľná súčasť života s Bohom. V tejto súvislosti sa v Matúšovom evanjeliu spomína modlitebná komôrka (teda tiché miesto), kde máme vojsť, keď sa modlíme. Je priam potrebné prinášať do našej modlitebnej komôrky aj Božie slovo.

Biblia je vlastne zamilovaný príbeh. Boh je ten, ktorý ľuďom, daruje lásku. Prostredníctvom Biblie ti chce povedať ako veľmi Ťa miluje.

Texty Biblie stále oslovujú ľudí aj po toľkých rokoch, pretože vo svete sa stále dejú tie isté problémy, aké sa diali a v minulosti. Biblia nám ukazuje zmysel nášho života a vedie nás po dobrej životnej ceste. Hovorí o Bohu a o tom čo všetko On spravil pre ľudí a aj stále robí. Biblia nám ukazuje, že Boh môže a chce byť našou oporou, ťažiskom, zmyslom nášho života. Všetci On – Pán Boh nás stvoril. **Biblia nám ukazuje**, že nemusíme riešiť problémy sami, ale sme ich vložiť do Božích rúk a bude o ne postarané. **Biblia má moc** sprevádzať aj povzbudiť.

Samozrejme, Biblia nie je ako ostatné knihy ako romány, poviedky. Je iné hovoriť o Biblii druhým ľuďom, ako si ju naozaj čítať pravidelne každý deň.

V Biblii sa píše o niekom kto nás má rád a chce nám dať večný život. Biblia nás chce formovať, aby náš charakter sa čoraz viac a viac podobal Božiemu charakteru. Je hodná, aby sme ju denne čítali!

Daniela

Mozolová

Modlitba – Božie sily uvedené do pohybu

Máme výsadu, že sme sme nadviazať kontakt s Bohom, rozprávať sa s Ním – modliť sa. Keď je človek Božím dieťaťom a patrí Bohu, Boh ho pozná a počuje jeho modlitby. Ježiš povedal: „*Ja som dobrý pastier. Poznám svoje ovce a moje ovce poznajú mňa.*“ (Ján 10, 14)

Boh je náš drahý nebeský Otec a v modlitbe s Ním môžeme hovoriť o všetkom. Cez modlitbu sa s Ním dostávame do osobného vzťahu, s úctou a pokorou Mu môžeme v modlitbe predložiť čokoľvek. Môžeme sa Mu zdôveriť s tým čo nás trápi, poďakovať sa Mu, či poprosiť o pomoc, silu, zdravie a čokoľvek, čo je dobré.

Modlitba uvádza do pohybu Božie sily, keď sa modlíme za seba, za druhých či spolu s druhými.

- Modlitbou za seba prežívame oslobodzujúcu radosť z toho, že na svoje problémy a ťažkosti nie sme sami; modlitby uvádzajú do pohybu blahodarné Božie sily. Pánovi môžeme prenechať všetky svoje hriechy, predložiť svoje žiadosti a nemusíme si ponechať ani jednu jedinú starosť. (1. Petra 5, 7)
- Modlitbou za druhých, myslíme na svojich blízkych, rodinu a priateľov, či na kohokoľvek kto potrebuje pomoc, silu a povzbudenie. Vytvárame ochranný múr lásky okolo tých, za ktorých sa modlíme.
- Spoločnou modlitbou sa uvádzajú do pohybu veľké sily v spoločenstve svätých (teda kresťanov). Spoločná modlitba sa dá uskutočňovať rozličnými formami ako napr. služby Božie, večiereň, modlitebná bunka, ... V zbore, kde sa dvaja alebo traja modlia v Ježišovom mene, sa niečo deje. Ježiš vraví: „*Ak sa dvaja z vás dohodnú na niečom na zemi, že budú prosiť o to, dostane sa im toho od môjho Otca, ktorý je v nebesiach. Lebo kde sa dvaja alebo traja zhromaždili v mojom mene, tam som medzi nimi.*“ (Matúš 18, 19 – 20)

Ak občas nenachádzame správne slová v rozhovore s Bohom, pomôcť si môžeme Modlitbou Pánovou (Otčenáš). Touto modlitbou odpovedal Pán Ježiš na prosbu učeníkov, ktorí Ho požiadali, aby ich naučil modliť sa. V Otčenáši sú všetky dôležité veci, ktoré majú obsahovať naše modlitby.

Biblia obsahuje mnohé uistenia, že Boh počuje našu modlitbu a dá nám, o čo prosíme. „*Ak zostávate vo mne a ak aj moje slová zostávajú vo vás, proste, čo len chcete, a stane sa vám.*“ (Ján 15, 7) „*Zostávať*“ v Ňom a nechať, aby Jeho slová zostávali v nás, znamená, že žijeme svoj život podľa Neho, spoliehame sa na Neho a poslúchame, čo nám hovorí. Len vtedy, keď budeme žiť v takomto úzkom spojení s Ním, budeme vedieť žiadať o to, čo je správne. Veď ako je napísané: „*Máme k Nemu pevnú dôveru, že nás počuje, kedykoľvek o niečo prosíme podľa jeho vôle. A ak vieme, že nás počuje, kedykoľvek o niečo prosíme, vieme i to, že už máme, o čo sme Ho žiadali.*“ (1. Jánov 5, 14 – 15)

Boh odpovedá na naše modlitby podľa svojej vôle a nemáme zabúdať, že Boh je Ten, kto má v rukách všetko. Máme sa podriaďovať Jeho vôli, lebo Boh vie, čo je pre nás

najlepšie. Veď všetko stvoril a život dal aj nám. Boh na naše modlitby odpovedá cez svoje slovo (texty Biblie), druhých ľudí, životné situácie, či úplne špeciálnymi spôsobmi.

Modliť sa máme každý deň. Lebo aj s našimi blízkymi sa rozprávame každý deň. Čím lepšie Boha spoznáme, tým viac Mu budeme schopní dôverovať. Podobne aj Boh chce, aby sme dôverovali Jeho spoľahlivosti, Jeho charakteru... Jeho súcitu, láske, múdrosti a spravodlivosti. „*Ludia, dúfajte v Neho v každom čase, vylievajte si pred Ním srdce! Boh je naším útočiskom.*“ (Žalm 62, 9)

Maxim

Korenko

Duch Svätý, ovocie a dary Ducha Svätého

Čo znamená v Písme Duch, ako Duch Svätý vyzerá?

Duch Svätý nie je v žiadnom prípade neosobná sila či energia, nie je to niečo. Je to osoba, ktorá je v každom ohľade rovná Bohu Otcovi a Bohu Synovi. Je tretou osobou Svätej Trojice. Duch Svätý je reálna osoba, ktorá prebýva v srdciach naozajstných nasledovníkov Ježiša Krista po Jeho zmŕtvychvstání a vstupeň do neba. Ježiš povedal svojim nasledovníkom:

„*A ja budem prosiť Otca a On vám dá iného Tešiteľa, aby bol s vami až naveky — Ducha pravdy, ktorého svet nemôže prijať, pretože Ho nevidí, ani nepozná. Vy Ho poznáte, veď zostáva pri vás a bude vo vás. Nenechám vás ako siroty, prídem k vám.*“ (Ján 14, 16 – 18)

K čomu nás Duch Svätý volá?

Duch Svätý nás volá k tomu, aby mohol viesť náš život. Hlavnou úlohou Ducha je prinášať svedectvo o Ježišovi Kristovi. Do srdc nám Duch Svätý vkladá pravdu a zároveň vyučuje nasledovníkov Ježišov Krista.

Ako prakticky pustiť Ducha Svätého „za volant“?

Pustiť Ducha Svätého do svojho života znamená žiť a usporiadať svoj život podľa Biblie – Písma svätého a nasledovať cestu Ježiša Krista, ktorú nám prináša Biblia. Ak sa budeme riadiť týmito zásadami tak bude Duch Svätý prítomný aj v našom živote.

Byť naplnený Duchom je každodenná výzva.

Duch Svätý prebýva vo veriacich, aby menil ich povahu tak, aby sa čo najviac podobala Božiemu charakteru. Duch Svätý v živote prináša ovocie: lásku, radosť, pokoj, trpezlivosť, nežnosť, dobrotivosť, vernosť, krotkosť a sebaovládanie – formou, ktorou by sme to my nikdy nevedeli. Miesto toho, aby sme sa snažili byť láskaví, trpezliví, dobrí z našich síl, má Boh plán, aby sme sa spoľahli na Neho – na to, že On nás takými urobí. Preto prikazuje, aby sme žili Duchom a aby sme sa nechali naplňovať Duchom. Zároveň Duch Svätý dáva veriacim rôzne duchovné dary, aby si navzájom pomáhali a – vďaka tomu – mohli oni aj iní veriaci duchovne rásť. Patria k nim napríklad: dar služby, dar vyučovania, reč múdrosti, dar napomínania, viera, schopnosť činiť divy, dar jazykov, schopnosť vykladať jazyky, rozlišovať duchov a iné.

Čo Duch Svätý pôsobí – ako sa prejavuje?

Duch Svätý našim mysliam a srdciam neposkytne pokoj, pokiaľ úprimne neofutujeme naše viny a nenasmerujeme svoj život smerom k Bohu – aby nás viedol, odpustil nám a dal nám nový život.

Duch Svätý vkladá Božie zákony do srdca – nie na kamenné tabule ako v Starej zmluve. Duch Svätý premení naše srdce a naplní ho radosťou a pôsobí, že nás všetko to Božie priťahuje veľkou intenzitou a je to pre nás neodolateľné. Všetko čo sa v našom živote deje robíme nie ako povinnosť, ale z lásky a s potešením. Takáto radosť môže pomôcť oslovit

ostatných okolo nás a presvedčiť ich o tom, aký je Boh. Keď Duch Svätý, osvieti naše srdcia, aby ich zapálil zmenia sa aj naše túžby, naše priority, naše preferencie a budeme chcieť to čo chce Boh.

Všetky premeny, ktoré Kristus v nás pôsobí, sa dejú cez Ducha Svätého. Ako kresťania by sme mali stále pamätať, že bez Ducha nemôžeme nič urobiť. Duch Svätý dnes vedie náš záujem na ten obrovský dar lásky, ktorý Boh ponúka vo svojom Synovi. Nalieha, aby sme neodporovali Jeho výzvam, ale prijali spôsob, ako sa zmieriť s našim milujúcim a milosrdným Otcom.

Nina Korenková

Môj blížny – živá viera sa prejavuje láskou (diakonia)

Evanjelická cirkev kladie dôraz na učenie. Zdôrazňuje, že spásu si nemôžeme získať našimi skutkami, ale je nám darovaná z Božej milosti – bez našich zásluh. Túto milosť prijímame vierou. Išlo by však o hlboké nedorozumenie, keby sme dávali väčší dôraz na čistotu viery ako na správnosť konania. Samozrejme, sotva ktosi tvrdí, že naše činy a postoje sú nepodstatné. Avšak hovoria nielen naše slová, naše vieroučné spisy, ale najmä naše životy, naše každodenné počínanie.

Cirkev – teda my, kresťania – máme dve základné úlohy. Prvou úlohou je **misia** – šírenie evanjelia a privádzanie ľudí k viere v Pána Ježiša. Druhou úlohou je **diakonia** – pomoc ľuďom, ktorí ju potrebujú. Diakonia je praktická odpoveď na zvestované evanjelium. Je našou reakciou na Ježišovu lásku, lebo *On prv miloval nás* (1J 4, 19). Služba diakonie zahŕňa pomoc slabým, chorým a osamelým. Je prejavom živej viery v Pána Ježiša.

Znak diakonie tvorí kríž, koruna a okno. **Kríž** nám pripomína Ježišovu smrť na kríži. **Koruna** je symbol víťazstva. Ježiš žije. Čaká na nás. Aj my môžeme mať podiel na Jeho víťazstve. **Okno** je spojenie so svetom. Svet vidí cez diakoniu kúsok cirkvi. My chceme cez diakoniu – službu lásky pomôcť ľuďom a ukázať na Ježiša.

Misia a diakonia – obe základné úlohy cirkvi patria k sebe ako dve strany jednej mince. Keby minca mala vyrazenú iba jednu stranu, bola by neplatná. Tak aj slovo bez činu by bolo nevierohodné a čin bez slova nerozpoznateľný. Zvestované slovo sa práve cez diakoniu – skutky kresťanskej lásky stáva vierohodným. Diakonia sa skrze Božie slovo stáva jednoznačnou a nezameniteľnou s necirkevnou sociálnou prácou. A preto misia – svedectvo viery v Krista a diakonia – služba lásky patria spolu.

V súvisi s diakoniou sa nám z biblických postáv spravidla vybaví diakon Štefan a milosrdný Samaritán. Avšak Pán Ježiš o sebe v Markovom evanjeliu (Mk 10, 45) hovorí: „*Syn človeka neprišiel, aby Jemu slúžili, ale aby On slúžil a dal život ako výkupné za mnohých.*“ Podľa výrazu použitého v pôvodnom gréckom texte Novej zmluvy Ježiš dosvedčuje, že prišiel, aby konal diakoniu – aby slúžil. Tiež v evanjeliu Lúkáša (L 22,27) Pán Ježiš svojim učeníkom povedal: „*Ja som medzi vami ako ten, čo slúži*“ – ako diakon. Preto cirkev tohto Diakona Ježiša Krista je bez sociálnej služby nemysliteľná. Diakonia je vierohodným prejavom živej viery, živého cirkevného zboru.

Ján Krstiteľ, keď počul o skutkoch Kristových, poslal zo žalára, kde ho nespravodlivo väznili, svojich učeníkov za Ježišom s otázkou: „Či si Ty ten čo má prísť, a či iného čakať?“ (Mt 11, 2 – 3). Ján zneistel. Možno očakával niečo prevratné, rýchle. Možno slobodu pre Izrael spod rímskej nadvlády. Ježiš mu však odpovedal: „*Chod'te a oznámte Jánovi, čo počúvate a čo vidíte: slepí vidia, chromí chodia, malomocní sa čistia a chudobným sa zvestuje evanjelium. Blahoslavený, kto by sa nepohoršil na mne.*“

Niekedy sa dejú veľké veci, no väčšina ľudí ich nevidí a neocení, lebo ich nepokladá za dôležité. Aj za čias Ježiša ľudia čakali od Mesiáša niečo viac, ako len to, že sa bude venovať strateným, chorým a núdzným. A ako je to dnes? – Podobne. Je dobré, keď sa cirkev stará o starých a nevládnych; takí tu boli a vždy budú. O množstvo ďalších postarané nie je.

Avšak Božie kráľovstvo, ktoré zvestoval Ježiš prichádza inak. Nie ako veľký zázrak, ktorý všetko zlé zmení na lepšie, ale ako drobné zmeny, ktorá vnášajú do sveta nádej. Božie kráľovstvo prichádza ticho, nenápadne, zdola, v jednotlivcoch, v službe pomoci, v diakonii.

Pán Ježiš aj v dnešnej dobe, skrze našu službu lásky, môže zmeniť a zachrániť životy mnohých.

Alžbeta Hubová

Dejiny cirkvi – aj my ich píšeme

-Dejiny cirkvi je dôležité poznať, lebo sú to vlastne dejiny vyznávania alebo zapierania viery v Pána Ježiša a môžeme si z nich brať poučenie, príklad i výstrahu. Aj našim životom píšeme dejiny – či už vieru v Krista zapierame alebo vyznávame.

-Prvý kresťanský zbor vznikol v Jeruzaleme, 50 dní po Ježišovom vzkriesení, keď na Petrovu kázeň uverilo a dalo sa pokrstiť okolo 3.000 ľudí. Vyznávači Pána Ježiša si prvýkrát dali meno kresťania v Sýrskej Antiochii.

-Rozširovaniu kresťanstva bránili najprv Židia a potom pohania. Kresťania v Ríme počas prenasledovania mávali služby Božie v podzemných chodbách, tzv. katakombách.

-Prenasledovanie kresťanov prestalo v roku 313, za panovania Konštantína Veľkého. Ten vydal v meste Miláno edikt, teda cisársky rozkaz, ktorým dostali kresťania rovnaké práva ako pohania a cisár zakázal prenasledovanie kresťanov. Táto náboženská sloboda mala pre kresťanskú cirkev aj záporné dôsledky, do cirkvi sa mnohí hlásili už nie len z vnútorného presvedčenia, ale aj z vypočítavosti. Úpadok cirkvi spôsobil preberanie svetských spôsobov, náboženský formalizmus a honba za bohatstvom a mocou.

-U nás začali šíriť kresťanstvo nemeckí misionári, potom bratia Cyril a Metod, ktorí r. 863 prišli z gréckeho mesta Tesaloniky na pozvanie veľkomoravského kniežaťa Rastislava. Bratia k nám prišli učiť ľud viere v Pána Ježiša v materinskej reči. Zaslúžili sa aj o slovanské písomníctvo, keď preložili časti Biblie do staroslovienčiny.

-V roku 1054 došlo k prvému veľkému rozdeleniu cirkvi: na východnú (grécku) a západnú (rímsku).

-O nápravu cirkvi sa v stredoveku usilovali predreformátori: Peter Wald, Ján Wiklef, Majster Ján Hus. Hus bol český kazateľ a profesor na Univerzite v Prahe, presadzoval materinskú reč na službách Božích. Kritizoval tiež aj neporiadok vo vtedajšej cirkvi a požadoval úprimnú zbožnosť. Za svoje presvedčenie bol Ján Hus upálený v meste Kostnica, 6. júla 1415.

- Za obnovu cirkvi v Nemecku vystúpil Martin Luther. Proti predávaniu odpustkov napísal 95 výpovedí, ktoré pribil 31. 10. 1517 na dvere Zámockého chrámu v meste Wittenberg. Pápež mu pohrozil vylúčením z cirkvi, čo sa neskôr aj stalo.

- Spolupracovníkom Martina Luthera bol Filip Melancton. Reformátori nechceli založiť novú cirkev, ale vtedajšiu cirkev, ktorá sa vzdialila od Božieho slova, sa usilovali obnoviť do takej podoby, akú jej dal Pán Ježiš Kristus.

- Reformácia priniesla významné zmeny:

1. Dôraz na to, že spasení sme nie na základe svojich skutkov, ale z milosti Pána Ježiša Krista. Túto Jeho milosť prijímame vierou

2. Návrat k Písmu svätému

3. Prijímanie Večere Pánovej pod „obojím“ – pod spôsobom chleba i vína

4. Namiesto latinských omší sa zaviedli služby Božie v materinskej reči a

5. spev celého chrámového zhromaždenia, nie už len spevokolu

6. Bol položený dôraz na princíp všeobecného kňazstva – teda na aktívnu službu všetkých kresťanov, nie len kazateľov.

-Reakciou na reformáciu bola protireformácia, čo bol boj proti evanjelikom a snaha o ich násilné privedenie späť do katolíckej cirkvi.

-K protireformačným snahám na Slovensku patrili Bratislavské sudy, na ktoré predvolali väčšinu evanjelických kňazov a učiteľov. Mnohých odsúdili, iných uväznili a predali za otrokov na galeje.

-Prešovská jatka bola udalosť, keď v roku 1687 v Prešove bolo popravených 24 popredných evanjelikov.

-Tolerančný patent vznikol v roku 1781; išlo o nariadenie cisára Jozefa II., ktorým evanjelikom umožnil čiastočnú náboženskú slobodu. Následne po vydaní Tolerančného patentu bolo postavených mnoho ev. kostolov, fár a škôl.

- Medzi významné slovenské evanjelické osobnosti patria: Matej Bel, Ľudovít Štúr, Jozef Miloslav Hurban, Karol Kuzmány, Milan Rastislav Štefánik, Pavol Orságh Hviezdoslav, Martin Rázus, Kristína a Mária Royové, Milan Rúfus a ďalší.

Ondrej

Valašík

Sviatosti: Večera Pánova a príprava na ňu

Keď slávime Večeru Pánovu, robíme to na Ježišovu pamiatku. Môžeme sa nachádzať kdekoľvek na svete, byť odlúčený od svojich blízkych, vieme sa vždy s nimi spojiť či už telefonicky, listom, sms-kou, pohľadnicou. Tak isto, aj keď telesne nevidíme Pána Boha, On sám vymyslel spôsob, kde Ho môžeme prijať a poznať. Je ním zvesť evanjelia – posolstva o Božej láske. Túto zvesť evanjelia ponúka Boh v dvoch formách:

1. kázeň – to je (obrazne povedané) „Boží list, pohľadnica, sms-ka“,
2. sviatosti – to je „Božia fotografia, darček, mms-ska“.

Sviatosť je Boží mocný čin, ustanovil ju Pán Ježiš, ktorou sa nám veriacim dostáva viditeľné, hmatateľné a osobné zaslúbenie o odpustení našich hriechov pre zásluhy, umučenie a smrť Ježiša Krista. Máme dve sviatosti: Večeru Pánovu a Krst svätý.

V e č e r a P á n o v a nám pomáha, aby sme mali myseľ plnú Pána Ježiša. Už nie je vzdialený 2000 rokov, je s nami tu a teraz. Skrze chlieb a víno Svätej Večere, ktoré sú pravé telo a pravá krv Ježiša Krista, prechádza Jeho zmierujúca láska do nás.

Večeru Pánovu Pán Ježiš ustanovil na Zelený štvrtok, keď jedol poslednú večeru so svojimi učeníkmi.

Večeru Pánovu máme prijímať podľa svojej vnútornej potreby počas celého roka. K Večeri Pánovej nás pozýva Pán Ježiš Kristus, dostávame možnosť spojenia s Ním, niečo dávame a niečo smieme prijať. Dávame Mu naše hriechy, prijímame ich odpustenie a posilnenie našej viery, lásky a nádeje v Krista. Nejdeme k Večeri Pánovej preto, lebo sme dobrí, ale preto, lebo sme hriešnici.

V Oriente platilo, že človek, s ktorým jem, je môj priateľ. Pán Ježiš nemá rád hriech, ale stoloval aj s hriešnikmi. Priateľom hriešnych ľudí je preto, lebo ich chce zachrániť od hriechu.

Večeri Pánovej predchádza spoveď – úprimné vyznanie hriechov. Hriechy vyznávame Pánu Bohu denne v modlitbe. Na spoveď a prijímanie Večere Pánovej sa pripravujeme tak, že sa zamýšľame nad svojimi činmi, dobrými i zlými, odpustíme tým, ktorí nám ublížili a prosíme o odpustenie našich vín; ak je to možné, aj napravíme krivdy. Hoci osobné čítanie Biblie a modlitby sú veľmi dôležité, predsa žiadny človek neuverí, ani sa neudrží vo viere sám.

Predpokladom stálosti vo viere je spoločenstvo veriacich. Môžeme prijímať, ale potrebujeme aj vydávať, pomáhať tými obdarovaniami, ktoré nám Pán Boh dal.

Večera Pánova je nebeským sviatkom na zemi, vchádzame v nej do Ježišovej zmierujúcej lásky. Deje sa s nami Božia vôľa. Nebeské sily prúdia do nášho vnútra. Je to kúsok neba tu, na zemi.

**Laura
Růžičková**

Krst svätý

Keď sa povie slovo krst, väčšina ľudí si predstaví malé dieťa, ktorému leje farár na hlavu vodu a ono pri tom plače.

Krst si však mnohí ľudia dnes spájajú aj s uvedením do života – knihy, CD-čka, lietadla či lode. Faktom je, že toto nemá nič spoločné s krstom, ktorý ustanovil Pán Ježiš. Urobil tak pred tým, ako vstúpil na nebesá, týmito slovami: „*Daná mi je všetka moc na nebi a na zemi. Chod'te teda, čiňte mi učeními všetky národy krstiac ich v meno Otca i Syna i Ducha Svätého a učiac ich zachovávať všetko. Čokoľvek som vám prikázal. Ajhľa ja som s vami po všetky dni až do konca sveta.*“ (Matúš 28, 18 – 20)

Naše slovo krst je prevzaté z ruského slova *krest* čo znamená *krst* a *kríž* zároveň. Takže krstom prijímame Božiu ochranu a záchranu, stávame sa Božími deťmi.

V Novej zmluve sa slovo krst nachádza ako grécky výraz baptizein, čo doslovne znamená *ponoriť* alebo *vnoriť*. Tu máme vysvetlenie toho, prečo sa pri krste používa voda. – Je symbolom očistenia a toho, že sme vnorení do Krista – do Jeho lásky a právomoci.

Nekrstíme preto, že by sme naším rozhodnutím dali my krstu hodnotu a platnosť. Hodnotu krstu určil Pán Ježiš Kristus. Krst sa nemá opakovať, veď Biblia hovorí: „Jeden Pán, jedna viera jeden krst.“ (Efezským 4, 5)

Krstíme preto, lebo to Ježiš prikázal a my s úctou a poslušne plníme Jeho slovo. Pán Ježiš spojil s krstom svoju prítomnosť a dal mu zaslúbenie: „*Kto uverí a bude pokrstený, bude spasený, ale kto neuverí, bude odsúdený.*“ (Marek 16, 16) Z uvedených slov nevyplýva, že nie je dobré krstiť deti, lebo krst musí byť prejavom ich viery. Takúto požiadavku v Písme svätom nenájdeme. Zato tam čítame, že krst je kúpeľom znovuzrodenia (Títovi 3, 5). Ako sa každé dieťa narodilo bez vlastného pričinenia, podobne znovuzrodenie je Duchom Svätým spôsobený začiatok nového života, je to narodenie *zhora*. Za Bohom darovaný nový život sme zodpovední. Každý deň sa máme rozhodovať pre to, s čím by Pán Boh súhlasil, čo je milé Kristovi a k tomu viesť všetkých pokrstených: deti i dospelých.

V evanjelickej cirkvi krstíme už nemlúvniatka, lebo nik nie je príliš malý na to, aby nemohol byť v Božom kráľovstve. Krst je prvým krokom na ceste do neho.

Krst však nie je mágia. Nie je to akousi cirkevnou obdobou červenej šnúrky na ruke. Krst červenú šnúрку vyslovene odmieta. Chráni ma predsa Pán Boh, nie kúsok látky či náromok...

Význam krstu je v tom, že spasenie, ktoré Ježiš svojou smrťou ne Golgote získal celému svetu, sa dostalo i mne osobne, keď som bol/a pokrstený/á v meno trojjediného Boha. Patrí nám všetko, čo nám Pán Ježiš svojou smrťou a vzkriesením získal: istota, že sme Božie deti, odpustenie hriechov, členstvo v cirkvi, dobrá budúcnosť prichystaná Bohom v nebesiach tým, ktorí Mu dôverujú.

Keď rodičia a krstní rodičia pri krste sľubujú, že budú svoje dieťa vychovávať v kresťanskej viere, zaväzujú sa, že budú dieťaťu príkladom vo viere, v modlení sa, v čítaní a počúvaní Božieho slova (teda budú privádzať dieťa na detskú besiedku, služby Božie,

náboženstvo, konfirmačnú prípravu); že mu budú príkladom v úcte a láske k Bohu i v láske k ľuďom. Ak rodičia pokrstené dieťa vo viere nevedú, je to ako postaviť základy domu, ale ďalej sa už na nich nebudovať. Taký dom chátra.

Krst nie je „letenka do neba.“ Spasení budú len tí z pokrstených, ktorí vo viere v Pána Ježiša zotrávajú až do konca. Tí pokrstení, ktorí od viery odpadli, majú vyznať svoje viny – vrátiť sa k Bohu, aby neboli suchou ratolesťou (Ján 15, 5 – 6), učili sa od Ježiša (Matúš 11, 28 – 29) a svojím životom prinášali ovocie Ducha Svätého (Galatským 5, 22 – 23).

Anita Kučinská

Život po konfirmácii

Počas prípravy na konfirmáciu bol každý z nás (aspoň raz do týždňa) vystavovaný Božiemu slovu, spoločenstvu kresťanov a konfrontovaný s tým, že sa musíme rozhodnúť, ako chceme žiť svoj život. Možno si už odovzdal svoj život Pánovi Ježišovi, možno nad tým premýšľaš, a možno s Ním nechceš mať veľa spoločné. Odovzdať život Pánovi Ježišovi je však úplne zásadné rozhodnutie v živote každého z nás, ktorí sme počuli Kristovo evanjelium.

Svet – jeho ponuky a spôsoby – nás ťahajú preč od Boha. Máš pocit, že to, čo robíš, je dobré a správne. Nepochybne chutné a príjemné... na chvíľu. Potom však príde moment, keď si uvedomíš, že ti to nestačí a že to nikdy nemôže naplniť tvoje potreby a túžby. A tak nájdeš niečo iné a kolobeh sa opakuje... Či už si to priznávaš alebo nie, vo svete vládne diabol a keď sa naplno neotvoríš Bohu, diabol ti nedovolí, aby si si uvedomil, že to, čo svet ponúka, ťa nenaplní.

Preto **prvá moja rada je: chodievaj do spoločenstva kresťanov.** Tam (na doraste/službách Božích) je ľahšie odolávať diablu a jeho pokušeniam. Pretože kde sa ľudia stretávajú v Božom mene a pri Božom slove, tam je medzi nami Kristus. A kde je Kristus, tam diabol stráca moc. Tam sa môžeš presvedčiť, že kresťania sú ľudia ako ty – nedokonalí a s podobnými starosťami, aké máš ty. A najmä si stále konfrontovaný s Božím slovom a uvedomuješ si, že niektoré veci, ktoré konáš, nie sú správne. A iné, ktoré sú správne, nerobíš. S ďalšími kresťanmi tiež môžete spolu bojovať proti tomu, čo sa v tvojom živí Bohu nepáči; v jednote je sila: môžete sa povzbudzovať a zažívať spolu aj časy veľkej radosti.

Avšak čo keď dorast skončí? Čo zvyšných 164 hodín v týždni, ktoré nie som na doraste?

Zase som vo svete, ktorý ma presvedča, že iba spiatočnický hlupák chce veriť v Boha, že moderný človek si už nepotrebuje vysvetľovať nepochopiteľné javy Božou existenciou...

Tým sa dostávame k mojej **druhej rade: ži s Pánom Ježišom ty sám a osobne.** Čítaj si Bibliu. Biblia je totiž Boží facebook, lebo v Biblii spoznávaš Božiu tvár. Spoznávaš, že je milujúcim Otcom nás všetkých. A tvoj Otec je rád, keď Ho spoznávaš. Tiež sa modli k Bohu. Modlitba je rozhovor. Možno to tak nemusí vyzerat' na prvý pohľad, ale modlitba určite nie je telefonát s mikrofónom len na jednej strane. Pán Boh má rôzne cesty ako sa nám prihovára. Ku mne dosť často hovorí cez piesne, ktoré spievam na Jeho chválu. K iným cez ľudí, ktorí sú okolo neho, zase niektorým ďalším sa prihovára, keď sa stíšia a iba počúvajú. Faktom ale zostáva, že Boh k nám hovorí. Preto je dobré čítať Bibliu, lebo tam je napísané, aké má Pán Ježiš názory a čo sú Božie pravdy. Cez Bibliu sa nám Boh prihovára priamo – bez toho, že by sme museli premýšľať, či myšlienky v mojej hlave sú od Boha alebo nie.

Mám spoločenstvo, čítam si Bibliu, rozprávam sa s Pánom Ježišom. To je síce pekné, ale stále chodievam do školy a do spoločnosti, kde nevedia, že chodím na dorast (vždy totiž poviem, že v piatok s nimi nemôžem ísť, lebo už niečo mám...) a o tom, že si čítam Bibliu a modlím sa, radšej ani nehovorím... Stále sa snažím k nim patriť. Chápem, že to je ťažké, sám v tom mávam problém. A rozumiem tomu, že čím dlhšie takto žijem, tým ťažšie sa o tom hovorí. Aj tu diabol pokúša a vraví: veď chodíš na dorast, čítaš si Bibliu a modlíš sa, to musí Bohu stačiť; veď ty si musíš trochu užiť. Ale nikto nemôže žiť s dvomi tvármi. Potrebuješ sa rozhodnúť, komu chceš podriaďiť svoj život.

Preto **moja tretia rada znie: povedz ľuďom, že si kresťan.** Urob to čo najskôr. Skôr, ako ťa opustí odvaha. Možno ťa odmietnu, možno nie. To neviem povedať a nevieš to ani ty. Mal som spolužiakov, ktorí absolútne odmietali Ježiša Krista, ale keď zistili, že som kresťan stále sme boli

kamaráti. A pokiaľ by ťa odsúdili za to, že chceš žiť s Bohom, spýtaj sa seba samého: chcem sa kamarátiť s ľuďmi, ktorí ma odmietajú kvôli tomu, že mám iný názor ako oni?

Rozhodnutie je na tebe, ale to rozhodnutie príde. Nevyhneš sa mu. Potrebuješ sa rozhodnúť, či chceš prežiť s Bohom tento život a aj večnosť po smrti, alebo či si chceš požiť pár desiatok rokov podľa seba a potom večnosť tráviť v bolesti. Pamätaj, že **Ježiš** nie je priateľom na život a na smrť. Ježiš je Priateľom na život a na smrť a na život. **Nič nie je lepšie ako dôverovať Mu – žiť s Ním. Keď Mu otvoríš srdce, zistíš, že On ťa hľadal a miloval už dávno. Ak bude Pán Ježiš tvojou najvyššou autoritou, máš veľkú šancu dobre zvládnuť aj ďalšie dôležité rozhodnutia a situácie života: školu, prácu, voľbu životného partnera, výchovu detí, vzťahy v rodine, krízy, zdravotné problémy, atď.**

Frederik Tomek

Viera má dôsledky pre večnosť

Veľa ľudí sa zamýšľa nad tým, čo sa s človekom stane po smrti. Ich úvahy sú ovplyvnené tým, či sú veriaci alebo neveriaci. Sú takí neveriaci, ktorí prežijú celý svoj život s myšlienkou, že po smrti nie je vôbec nič, ich telo sa rozpadne na prach alebo sa rozloží v prírode a tým sa pre nich všetko skončí. To, čo nestihli počas života, už nestihnú, smrť podľa nich znamená konečnú. Niektorí z nich hovoria, že telo má ísť do hrobu zhumpľované a podľa toho žijú...

Veriaci majú taktiež rôzne pohľady na to, čo bude po smrti. Niektoré náboženstvá tvrdia to, že duša človeka sa po smrti prevtelí do iného tvora, ktorým nemusí byť len človek, ale dokonca zvierat. Kresťanské náboženstvo, ktorého sme aj my, evanjelici augsburského vyznania, súčasťou, však s reinkarnáciou neráta. Sme si vedomí, že sa budeme musieť zodpovedať za to, ako sme žili, ako využili Bohom darované talenty, ako vychádzali s ľuďmi, ktorých sme v živote stretli. Podľa Biblie telesnou smrťou údel človeka nekončí. Niektorí totiž budú žiť v Božej blízkosti a iní vo večnom zatratení. K tejto súvislosti vám rozpoviem skutočný príbeh veriaceho.

Jedného dňa prišiel za pánom Petrom jeho dlhoročný spolupracovník, ktorého nevidel už niekoľko rokov. Preto Petra táto návšteva veľmi prekvapila, ale ešte viac ho prekvapili Markove slová, ktorými ho žiadal o odpustenie. Keďže Peter mal pocit, že spolu vždy dobre vychádzali nerozumel, o čo ho to Marek vlastne žiada. A tak Marek začal rozprávať. „Keď som bol chorý, ležal som už v nemocnici a môj stav bol veľmi vážny, dostal som sa zrazu na miesto ktoré bolo neopísateľne krásne, svetlé a pokojné. Na tomto mieste ma už nič nebolelo, bol som šťastný a v srdci som cítil len lásku a radosť. Zrazu som počul hlas, ktorý mi hovoril: “Pre teba tu ešte miesto nie je. Vráť sa na zem a požiadaj o odpustenie tých, ktorým si ublížil.“ Po týchto slovách som sa opäť ocitol v nemocnici a bolesti môjho tela sa vrátili. Slová, ktoré som však počul mi stále zneli v ušiach. Po nejakom čase som sa ako-tak pozviechal a vrátil som sa domov k svojej rodine. Na zážitok z nemocnice som však nezabudol a preto som tu a žiadam Ťa – ak môžeš, prosím ťa, odpusť mi. Až v tej nemocnici som pochopil, že mi bol daný veľký dar. Tým je možnosť napraviť svoje hriechy a urobiť to, čo som v živote nepovažoval za potrebné. Priznať si svoje hriechy a pokúsiť sa aspoň časť z nich napraviť.“

Z tohto príbehu vidíme, že vierou v Pána Ježiša – dosvedčenou našimi skutkami k blížnym, sa počas života sa pripravujeme na večný život. Ten podľa Biblie nie je automatickou súčasťou odchodu z tejto časnosti, ale je to dar milosti, ktorá sa prijíma vierou v Ježiša Krista. Ježiš Kristus nám povedal čo nás čaká, ak Mu dôverujeme. **„Amen, amen vám hovorím, že ten, kto čuje moje slovo a verí tomu, ktorý ma poslal, má večný život a nepríde na súd, ale prešiel zo smrti do života“** (Ján 5, 24). Súdiť nás bude Ježiš, ktorý za nás trpel, bol ukrižovaný, vstal z mŕtvych, aby smrť nad nami nemala posledné slovo. Preto

nám Pán Ježiš sľubuje: „***Ja som vzkriesenie a život kto verí vo mňa, bude žiť, aj keď umrie***“ (Ján 11, 25). Boh z lásky k nám vykonal všetko, aby sme mali večný život: „***Tak Boh miloval svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nezahynul, ale večný život mal každý, kto verí v Neho***“ (Ján 3, 16).

My, kresťania, by sme teda mali myslieť na to, že nie každý z nás bude mať možnosť, ako Marek z príbehu, pokúsiť sa odčiniť niektoré svoje hriechy dodatočne. Žíme preto život v pravde, dôvere a láske k Ježišovi Kristovi a svojimi skutkami, myšlienkami a slovami sa pripravujeme na večnosť. Pamätajme, že pravosť a úprimnosť našej viery sa pozná po ovocí – podľa skutkov milosrdenstva, pretože Pán otvára svoje kráľovstvo tým, ktorí na Božie milosrdenstvo odpovedajú svojím milosrdným správaním.

Jakub Krišťák